U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Jitky Zavřelové rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem Plzeň-město,** a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. 14 C 200/2021, o zaplacení částky ve výši 4 035 Kč: žalobkyně **goNET s. r. o.,** IČO 26822580, se sídlem v Ostravě, Úprkova 1/25, a žalovaného **M. S.,**

takto:

I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. 14 C 200/2021, v části týkající se zaplacení částky 294 Kč s příslušenstvím a poskytnutí služby „Lepší.TV“ a částky 3 741 Kč s příslušenstvím, jako smluvní pokuty, **je soud.**

II. Usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 26. 11. 2021, čj. 14 C 200/2021-29, **se zrušuje.**

Odůvodnění:

[1] Návrhem doručeným dne 13. 5. 2022 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním a Okresním soudem Plzeň-město ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 14 C 200/2021 a týkající se zaplacení částky 4 035 Kč, sestávající z částky 294 Kč za službu *Lepší.TV* a částky 3 741 Kč představující „*sankci do konce období dle smlouvy*“.

[2] Z návrhu na zahájení kompetenčního sporu a předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

[3] Na základě předchozí objednávky učiněné žalovaným v elektronické podobě dne 25. 12. 2016, uzavřeli žalobkyně a žalovaný dne 27. 12. 2016 smlouvu o užívání služby *Lepší.TV* (dále též „Smlouva“) spočívající v možnosti sledování převzatého televizního

vysílání prostřednictvím zařízení poskytnutého žalobkyní, tj. pronájmu *Lepší.TV Boxu*, a prostřednictvím internetového rozhraní dostupného na www.lepsi.tv. Smlouva byla sjednána na dobu určitou v trvání 24 měsíců. Žalovaný se zavázal platit za poskytnuté služby cenu dle Ceníku, jež je součástí Smlouvy. Žalobkyně dne 29. 11. 2017 odstoupila od Smlouvy, neboť žalovaný nehradil cenu za službu a pronájem *Lepší.TV Boxu*. Za nedodržení Smlouvy a hrazení služby včetně pronájmu vznikl žalovanému dluh v celkové výši 6 166 Kč. Dluh sestává z částky 294 Kč coby dlužné platby za službu *Lepší.TV* za období od 18. 5. 2017 do 2. 7. 2017, z částky 132 Kč za pronájem *Lepší.TV Boxu* za stejné období, dále z částky 3 741 Kč představující „*sankci do konce období dle smlouvy o službě Lepší.TV*" a z částky 1 999 Kč jako sankci za *Lepší TV Box* dle smlouvy o odkoupení boxu.

[4] Návrhem na vydání platebního rozkazu doručeným dne 11. 7. 2021 Okresnímu soudu Plzeň-město se žalobkyně domáhala zaplacení celkové dlužné částky ve výši 6 166 Kč. Okresní soud Plzeň-město usnesením ze dne 26. 11. 2021, čj. 14 C 200/2021-29, zastavil řízení co do částky 294 Kč za službu *Lepší.TV* a částky 3 741 Kč představující sankci do konce období dle Smlouvy (výrok I), a rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc v uvedeném rozsahu postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II). S odkazem na § 129 odst. 1 a § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích) dospěl soud k závěru, že není dána jeho pravomoc k projednání a rozhodnutí ve věci ve vymezeném rozsahu. Z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost (provozování převzatého vysílání šířeného prostřednictvím zvláštních přenosových systémů) a osoba žalovaného naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Pokud jde o pohledávku žalobkyně, která představuje poplatek za službu *Lepší.TV,* jedná se jednoznačně o službu elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, bylo-li podstatou služby *Lepší.TV* umožnění sledování převzatého televizního vysílání a povinnost k úhradě této služby. Podle Okresního soudu Plzeň-město je naplněn osobní i věcný předpoklad služby elektronických komunikací ve smyslu zákona o elektronických komunikacích, pročež je dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu k rozhodnutí sporu o zaplacení ceny za poskytnuté veřejně dostupné služby elektronických komunikací. Jde-li o sankci za nedodržení doby užívání služby dle Smlouvy, Okresní soud Plzeň-město odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 9. 9. 2008, čj. Konf 27/2008-7, s tím, že o smluvní pokutě za porušení či nesplnění povinnosti vyplývající ze smlouvy uzavřené mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, popřípadě uživatelem, rozhoduje ten orgán, který je podle zákona příslušný k rozhodování sporů o porušení povinnosti samotné, tedy rovněž Český telekomunikační úřad. Ohledně zbývajících nároků (tj. částky 132 Kč za pronájem *Lepší.TV Boxu* a částky 1 999 Kč jako sankci za *Lepší TV Box*) bude po právní moci daného usnesení v řízení pokračovat Okresní soud Plzeň-město.

[5] Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel") s postoupením věci nesouhlasil, proto podal návrh na řešení kompetenčního sporu zvláštnímu senátu. V návrhu odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12, ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010-9, a ze dne 19. 8. 2014, čj. Konf 10/2014-12, ve kterých zvláštní senát vyslovil, že k tomu, aby mohl ve sporu rozhodovat navrhovatel, musí být splněna osobní a věcná podmínka stanovená v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel namítl, že v nyní rozhodované věci není splněna osobní ani

věcná podmínka. Podle navrhovatele žalobkyně neposkytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací. Z příslušné evidence navrhovatele je totiž patrné, že oznámila zahájení podnikatelské činnosti ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích toliko coby poskytovatel neveřejné služby elektronických komunikací (služby přístupu k internetu v pevném místě). V čl. 3.3 dokumentu „*Obchodní podmínky poskytování služby Lepší.TV*“ se uvádí, že služba a vztah vyplývající ze Smlouvy se neřídí zákonem o elektronických komunikacích. Navrhovatel má za to, že není splněn osobní předpoklad jeho pravomoci, a to jak na straně žalobkyně, tak na straně žalovaného. Neposkytuje-li žalobkyně veřejně dostupnou službu elektronických komunikací, nemůže být naplněn ani věcný předpoklad pro založení kompetence navrhovatele rozhodnout spor podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Nadto je navrhovatel názoru, že služba *Lepší.TV* nevyhovuje ani samotné definici služby elektronických komunikací ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích v aktuálním znění [resp. § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2021], neboť žalobkyně poskytuje tuto službu formou přístupu do OTT (over-the-top) aplikace (za pomoci *Lepší.TV Boxu* poskytnutého žalobkyní nebo „chytrého“ koncového zařízení). Danou službu nerealizuje prostřednictvím vyhrazené přenosové kapacity pouze pro poskytování šíření televizního signálu, čímž se liší například od obchodní společnosti SMART Comp. a. s., která je u navrhovatele vedena jako poskytovatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací – šíření rozhlasového a televizního signálu (IPTV). Výše uvedené závěry se podle navrhovatele uplatní i z hlediska rozhodování o sankci ve výši 3 741 Kč, kterou si žalobkyně nárokuje z důvodu prodlení žalovaného s úhradou peněžitých závazků (ceny za služby), jelikož daná sankce není navázána na porušení povinnosti dle zákona o elektronických komunikacích. Podle navrhovatele jsou předmětem sporu nároky vyplývající ze soukromoprávního vztahu, k jejichž rozhodnutí je oprávněn soud v občanském soudním řízení.

[6] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

[7] Okresní soud Plzeň-město v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb. [§ 1 odst. 1 písm. a), § 1 odst. 2 věta druhá citovaného zákona].

[8] Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodování (srov. usnesení tohoto senátu ze dne 24. 11. 2004, čj. Konf 3/2003-18, publikované pod č. 485/2005 Sb. NSS).

[9] Podle ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích ČTÚ *rozhoduje ve sporech, stanoví-li tak tento zákon*.

[10] Podle ustanovení § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích ČTÚ rozhoduje *spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*

[11] Prakticky totožným předmětem sporu se zvláštní senát zabýval již v usnesení ze dne 27. 6. 2022, čj. Konf 7/2022-14.

[12] Navrhovatel správně poukazuje na konstantní judikaturu zvláštního senátu, podle které pro založení pravomoci ČTÚ k projednání a rozhodnutí sporu ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích musí být kumulativně splněny osobní i věcné předpoklady takového sporu. V navrhovatelem zmiňovaném usnesení ze dne 19. 8. 2014, čj. Konf 10/2014-12, zvláštní senát uvedl, že „[p]*rvní podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí ´a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona´* […] *Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích (´účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb´), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (´uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací´); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí ´služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen´. Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení ´pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě´, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.*“ Změny ve znění citovaných ustanovení zákona o elektronických komunikacích, ke kterým došlo v mezidobí, jsou pouze formální, lze proto ze zde vyslovených závěrů i nadále vycházet.

[13] V nyní posuzované věci se zvláštní senát zaměřil na posouzení, zda lze službu poskytovanou žalobkyní považovat za *službu elektronických komunikací.* Pokud by tomu tak nebylo, nemohl by být naplněn věcný ani osobní předpoklad sporu podřaditelného pod definici uvedenou v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. V případě kladné odpovědi na tuto otázku by byl nepochybně naplněn osobní předpoklad na straně žalobkyně (§ 7 zákona o elektronických komunikacích) a pro naplnění zbývajících předpokladů by bylo třeba dále posoudit, zda jde o službu *veřejně dostupnou* (na popření této podmínky je vystavěno *ratio* argumentace navrhovatele). Pouze při naplnění i této podmínky by byl naplněn osobní předpoklad na straně žalovaného, ať již v postavení účastníka [§ 2 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických komunikacích] či uživatele [§ 2 odst. 1 písm. b) tohoto zákona]. Naplněn by byl i předpoklad věcný (spor o zaplacení ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích), neboť u obou předpokladů musí být splněna podmínka, že jde o spor ze služby veřejně dostupné.

[14] Podle ustanovení § 2 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích se službou elektronických komunikací pro účely tohoto zákona rozumí *služba obvykle poskytovaná za úplatu prostřednictvím sítí elektronických komunikací, která s výjimkou služeb poskytujících obsah přenášený prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávajících redakční dohled nad tímto obsahem zahrnuje tyto druhy služeb: 1. službu přístupu k internetu, 2. interpersonální komunikační službu, 3. služby spočívající zcela*

nebo převážně v přenosu signálů, například přenosové služby používané pro poskytování služby komunikace mezi stroji a pro rozhlasové a televizní vysílání.

[15] S ohledem na povahu služby poskytované žalobkyní by se *prima vista* nabízel závěr, že jde o službu elektronických komunikací uvedenou v § 2 odst. 3 písm. a) bodě 3. zákona o elektronických komunikacích (body 1. a 2. lze bezpečně vyloučit – k tomu viz dále). Současně ale nelze přehlédnout, že definice služby elektronických komunikací obsahuje dvě výjimky, tj. dva případy, kdy se o tuto službu nemůže jednat *per se*. Jde jednak o případy *služeb poskytujících obsah přenášený prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací*, jednak o *služby vykonávající redakční dohled nad přenášeným obsahem.* O případ posledně uvedený se v dané věci jednat nemůže, neboť služba žalobkyně je *převzatým televizním vysíláním* [§ 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání – dále jen „zákon o vysílání"]; provozovatel takového vysílání nemá redakční *odpovědnost* (jde evidentně o ekvivalent slova „*dohled*", užitého zákonem o elektronických komunikacích), na rozdíl od provozovatele (nepřevzatého) televizního vysílání [viz § 2 odst. 1 písm. g) citovaného zákona]. Zbývá proto posoudit, zda služba žalobkyně nenaplňuje pojmové znaky první výjimky. Zvláštní senát se proto dále zaměřil na detailní posouzení charakteru služby „*Lepší.TV*".

[16] Z *Obchodních podmínek poskytování služby Lepší.TV*, dostupných na webových stránkách žalobkyně (https://www.lepší.tv/folder/obchodni-podminky.php), se podává, že jde o službu spočívající v „*poskytování převzatého televizního vysílání prostřednictvím zvláštních přenosových systémů* [...] *ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zák. č. 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání, a služeb souvisejících s poskytováním převzatého televizního vysílání* (čl. 1.1). Podle čl. 2.1.9. služba spočívá v „*poskytování možnosti sledování převzatého televizního vysílání Poskytovatelem prostřednictvím internetu za pomoci Lepší.TV BOXu poskytnutého Poskytovatelem nebo za pomoci koncového zařízení Uživatele.*" Podle čl. 3.3. obchodních podmínek „[p]*oskytovatel neposkytuje Uživatelům související službu elektronických komunikací spočívající v zajištění internetového připojení, ve smyslu zák. č. 127/2005 Sb. o elektronických komunikacích.*" Konečně, z čl. 5.5.1. a 5.5.2. obchodních podmínek vyplývá, že „[z]*a náležité zjištění parametrů svého internetového připojení před odesláním Objednávky nebo před uzavřením Smlouvy odpovídá výhradně Uživatel*", přičemž poskytovatel neodpovídá za případné důsledky plynoucí z připojení nesplňujícího minimální systémové požadavky. Ze sekce často kladených dotazů na webových stránkách žalobkyně (https://www.lepší.tv/caste_dotazy/jaky-typ-internetoveho-pripojeni-potrebuji-poskytujete-take-internet/) dále vyplývá, že žalobkyně poskytuje pouze službu *Lepší.TV*, nikoli internetové připojení; pro toto připojení jsou uvedeny minimální doporučené rychlosti zajišťující fungování služby.

[17] Ze skutečností výše uvedených lze dovodit dva, pro věc podstatné, dílčí závěry. Zaprvé je evidentní, že podstatou služby žalobkyně je poskytování převzatého televizního vysílání, kterým se podle § 2 odst. 1 písm. b) věty před středníkem zákona o vysílání, rozumí *vysílání původních* [...] *televizních programů nebo jejich podstatných částí, včetně služeb přímo souvisejících s programy nebo s podstatnými částmi programu, a jejich současné, úplné a nezměněné šíření pro veřejnost prostřednictvím sítí elektronických komunikací* (žalobkyně je v seznamu provozovatelů vysílání vedeného Radou pro rozhlasové a televizní vysílání zapsán, jako držitel licence „*Převzaté vysílání – zvláštní přenosové*

systémy“ – viz https://www.rrtv.cz/cz/static/prehledy/povinne-zverejnovane-seznamy.htm*)*. Lapidárně řečeno tedy žalobkyně přebírá od provozovatelů televizního vysílání jejich programy, které pak (současně a bez dalších zásahů) distribuuje svým zákazníkům cestou elektronických komunikací. Není také pochyb o tom, že v rámci této služby žalobkyně neposkytuje službu přístupu k internetu [§ 2 odst. 3 písm. a) bod 1. zákona o elektronických komunikacích], jakkoli jde o nezbytnou podmínku pro využívání jím poskytované služby převzatého televizního vysílání.

[18] Je tedy zřejmé, že aby uživatel žalobkyní nabízené služby *Lepší.TV* (tj. převzaté televizní vysílání) mohl užívat, musí mít zajištěnu nejen tuto službu, týkající se konec konců jen obsahu (programu) vysílání, ale současně též jinou, samostatně poskytovanou službu, spočívající v technickém zpřístupnění tohoto obsahu, tedy zajišťující, že dojde k jeho šíření (přenosu) až do koncového zařízení. Touto službou je *přístup k internetu* [který je službou elektronických komunikací - viz § 2 odst. 3 písm. a) bod 1. zákona o elektronických komunikacích], tu však žalobkyně vůbec neposkytuje (naopak ve svých obchodních podmínkách a informacích na svých webových stránkách výslovně upozorňuje na nutnost uživatelů zajistit si ji samostatně a stanovuje její minimální technické parametry pro řádné fungování jím nabízené služby). Evidentně tedy v projednávaném případě dochází k oddělení samotné služby převzatého televizního vysílání (provozované žalobkyní) od služby spočívající v přenosu této služby uživatelům prostřednictvím sítí elektronických komunikací (služby připojení k internetu), kterou musí zajišťovat jiný subjekt na základě samostatného smluvního vztahu s uživatelem.

[19] Dle názoru zvláštního senátu je tedy žalobkyní poskytovaná služba *službou poskytující obsah přenášený prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací* ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, tedy tzv. *„službou obsahu“*, která ve smyslu konstantní judikatury tohoto senátu není službou elektronických komunikací, neboť je pouze prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací uživatelům zpřístupněna (viz například usnesení zvláštního senátu ze dne 22. 2. 2018, čj. Konf 51/2017-12). Spor o zaplacení této poskytnuté služby proto není sporem týkajícím se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě (§ 129 odst. 1 citovaného zákona).

[20] Uvedený závěr není v rozporu ani s již dříve vysloveným závěrem tohoto senátu v usnesení ze dne 31. 5. 2006, čj. Konf 6/2005-11, kde byl při posuzování povahy služby spočívající v satelitním dodávání programů vysloven závěr opačný. Podstata tehdy hodnocené služby spočívala v dodávce digitálního satelitního signálu nabízených programů do koncových zařízení uživatelů (anténa s konvertorem, set-top-box, přístupová karta), které poskytovatel služby uživatelům pronajímal. Zvláštní senát konstatoval, že příjem satelitního signálu (kterým byly přenášeny uživatelům programy) lze považovat za síť elektronických komunikací (jejímž prostřednictvím je poskytována služba elektronických komunikací), přičemž pro posouzení tehdejším žalobcem nabízené služby není rozhodující, že družicové spojení neprovozuje on, ale odlišný subjekt. Za podstatné označil, že *„žalobce **zajišťuje dodávku signálu**, resp. programů, prostřednictvím sítě, která odpovídá zákonné definici sítě elektronických komunikací“* (zdůraznění přidáno) a uzavřel, že poskytovaná služba je službou elektronických komunikací. Podstatný rozdíl mezi tímto případem a věcí nyní projednávanou je, že v judikovaném případě žalobce poskytoval

nejen samotnou službu obsahu (převzaté televizní vysílání), ale zajišťoval i její distribuci cestou sítí elektronických komunikací do koncových zařízení uživatelů. Tak tomu ale v nyní projednávané věci není. V judikovaném případě tedy nedošlo k oddělení služby převzatého televizního vysílání a služby jeho přenášení sítí elektronických komunikací, jako ve věci nyní projednávané.

[21] Pro úplnost lze zmínit i rozsudek Evropského soudního dvora (nyní Soudního dvora Evropské unie) ze dne 7. 11. 2013 ve věci C-518/11 *UPC Nederland v Gemeente Hilversum*, týkající se povahy kabelového televizního vysílání. Soudní dvůr vycházel z tehdejšího *„nového předpisového rámce v odvětví elektronických komunikací“* („NPR“), zahrnujícího mimo jiné i směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. 3. 2002, která byla následně nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady EU 2018/1972 ze dne 11. 12. 2018, (ta byla implementována do recentní vnitrostátní úpravy České republiky – viz § 1 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích). Protože čl. 2 písm. c) původní směrnice a čl. 2 odst. 4 nyní platné (a do vnitrostátního práva plně převedené) směrnice definují pojem *„služby elektronických komunikací“* v podstatných částech shodně, má názor Evropského soudního dvora založený na výkladu původní směrnice i nadále relevanci. Ve věci projednávané Evropským soudním dvorem byl hodnocen charakter služby spočívající v přenosu převzatých programů rozhlasu televize předplatitelům prostřednictvím kabelové sítě. Na rozdíl od nyní posuzovaného případu zahrnoval poplatek za poskytovanou službu nejen samotný *„balíček rozhlasových a televizních programů“*, ale i náklady na jeho přenos prostřednictvím kabelů do připojovacích bodů jednotlivých uživatelů (předplatitelů). Soudní dvůr dospěl k závěru, že *„poskytování základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě spadá pod pojem ´služby elektronických komunikací‘ a tudíž do oblasti věcné působnosti NPR, **pokud tato služba zahrnuje přenos signálů prostřednictvím sítě kabelového televizního vysílání**“* (zvýraznění přidáno). Je zřejmé, že (obdobně jako ve věci sp. zn. Konf 6/2005 zmiňované výše) tehdy posuzovaná služba zahrnovala nejen samotné poskytování převzatého televizního a rozhlasového vysílání, ale zahrnovala i jeho dodávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací do koncových zařízení uživatelů; právě tím se odlišuje od případu nyní posuzovaného a závěr vyslovený Evropským soudním dvorem tak není s názorem, ke kterému nyní dospěl zvláštní senát, v žádném rozporu.

[22] Vzhledem k tomu, že okresní soud popřel svou pravomoc projednat a rozhodnout spor nejen pokud jde o nárok žalobkyně na úhradu poskytnuté služby *Lepší.TV* (ve výši 294 Kč), ale též v části týkající se nárokované smluvní pokuty ve výši 3 741 Kč, zabýval se zvláštní senát i povahou tohoto nároku.

[23] Z návrhu na vydání platebního rozkazu vyplývá, že se žalobkyně domáhala po žalovaném mimo jiné zaplacení smluvní pokuty, označované jako *„sankce do konce období dle smlouvy“*, která má nastoupit od 45. dne od odstoupení poskytovatele služeb od smlouvy. Z čl. 5 *„Smlouvy o užívání služby Lepší.TV“* (připojené v kopii k návrhu) se podává, že jde o sankci za prodlení uživatele *„s úhradou pravidelné platby“*, dojde-li z tohoto důvodu k odstoupení od smlouvy poskytovatelem. Lze tedy vycházet z toho, že tato smluvní pokuta není vázána na porušení povinnosti placení nájmu za pronajatý *Lepší.TV Box* nebo jeho vrácení (porušení těchto povinností je dle smlouvy sankcionováno jinou smluvní pokutou), ale jde výlučně o sankci za neuhrazení pravidelných plateb za službu *Lepší.TV*.

[24] Jak zvláštní senát konstatoval již v usnesení ze dne 9. 9. 2008, čj. Konf 27/2008-7, „[v]ztah *mezi porušenou povinností a nárokem na smluvní pokutu je* [...] *vztahem příčiny a následku, které nelze posuzovat odděleně; existence porušení povinnosti je přitom určující pro existenci nároku na smluvní pokutu, nikoliv obráceně. O smluvní pokutě tedy bude rozhodovat ten orgán, který je podle zákona příslušný k rozhodování sporů o porušení povinnosti, za něž je smluvní pokuta vymáhána*". Vzhledem k tomu, že nárokovaná smluvní pokuta vychází z tvrzení o neuhrazení platby za poskytované služby *Lepší.TV*, přičemž spor o platbu za tuto službu není sporem týkajícím se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích (viz odst. [13] výše), není takovým sporem ani spor o zaplacení této pokuty.

[25] Není-li spor o zaplacení žalobkyní poskytované služby *Lepší.TV* a z něj odvozené smluvní pokuty sporem ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, není založena pravomoc navrhovatele k jeho projednání a rozhodnutí. Jestliže zvláštní zákon nesvěřuje pravomoc rozhodnout spor povstalý ze soukromoprávních vtahů správnímu orgánu (zde ČTÚ), uplatní se obecná pravomoc soudů v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).

[26] Z uvedených důvodů proto zvláštní senát výrokem I. tohoto usnesení podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí o nároku žalobkyně na zaplacení částky 294 Kč za poskytnuté služby *Lepší.TV* a nároku na zaplacení smluvní pokuty ve výši 3 741 Kč za nesplnění této povinnosti je soud.

[27] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 26. 11. 2021, čj. 14 C 200/2021-29, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

[28] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud Plzeň-město pokračovat v řízení o podané žalobě i v rozsahu zaplacení částky 4 035 Kč, sestávající z částky 294 Kč za službu *Lepší.TV* a částky 3 741 Kč představující sankci „*do konce období dle smlouvy o službě Lepší.TV*".

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. října 2022

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu